

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/25/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220203392
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2220203392.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu: JUDr. Peter Duman a členiek: Mgr. Lucia Mizerová a JUDr. Erika Tischlerová, v sporovej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, Mýtna 48, Bratislava, zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. D. XX/XX, E., zast.: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., IČO: 47 445 092, Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o 3 208,50 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 14.03.2022, č. k. 10Csp/62/2020-302, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok sa vo výrokoch II až IV zrušuje a vec sa v tomto rozsahu vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol takto:

„I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 453,12 € s príslušenstvom zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2755,38 €, úrok z omeškania vo výške 5 % zo sumy 3.139,30 € od 28.02.2018 do 18.08.2020, zo sumy 3.101,96 € od 19.08.2020 do 29.12.2020, zo sumy 3.027,28 € od 30.12.2020 do 15.02.2021, zo sumy 2.987,12 € od 16.02.2021 do 27.04.2021, zo sumy 2.939,74 € od 28.04.2021 do 19.05.2021, zo sumy 2.915,48 € od 20.05.2021 do 18.06.2021, zo sumy 2.892,30 € od 19.06.2021 do 14.07.2021, zo sumy 2.866,41 € od 15.07.2021 do 17.08.2021, zo sumy 2.830,81 € od 18.08.2021 do 22.09.2021, zo sumy 2.795,21 € od 23.09.2021 do 27.10.2021, zo sumy 2.755,38 € od 28.10.2021 do zaplatenia, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Súd priznáva žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 %.

IV. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav takto:

3. Na základe zmluvy o pôžičke zo 16.07.2015 právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému pôžičku 5 000 €. Podľa zmluvy mal žalovaný splácať pôžičku v 60 mesačných splátkach v sume 149,997 €, resp. po 145,74 € bez poistenia. Žalovaný uhradil sumu 4 673,33 €. Žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku resp. jednotlivé splátky riadne a včas. Listom z 29.12.2017 bol vyzvaný k úhrade dlžných splátok v lehote 30 dní a bol upozornený na možnosť „zosplatnenia“. List prevzal 09.01.2018, čo potvrdil vlastnoručným podpisom na doručenke. Žalovaný ani v dodatočne poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradil. Úver bol „zosplatnený“ k 19.02.2018, o čom bol žalovaný informovaný listom z 22.02.2018. V priebehu konania žalobca vzal žalobu v časti 453,12 € s prísl. späť z dôvodu, že žalovaný zaplatil túto sumu po podaní žaloby. Žalovaný bol v omeškani viac ako 90 dní so zaplatením splátky splatnej v mesiaci 10/2017. Navýšenie úveru predstavoval len zmluvne dojednaný úrok vo výške ročnej úrokovej sadzby 27,64 %. Celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť, predstavuje 8 744,40 €. Pôvodný veriteľ skúmal bonitu žalovaného pred uzatvorením zmluvy. Žalovaný preukázal výšku mesačného príjmu v sume 1 030 €, čo právny predchodca preveril výpisom zo

Sociálnej poisťovne. Rovnako preukázal aj výšku mesačných výdavkov v sume cca 360 €. „Zosplatenie“ pohľadávky bolo medzi stranami dohodnuté v čl. 12 bod 2 zmluvných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluvné strany na znak prejavenej vôle zmluvu spolu so zmluvnými podmienkami podpísali. Pre neplnenie si zmluvných záväzkov bola pohľadávka k 23.03.2021 postúpená na nového veriteľa (na žalobcu).

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil s odkazom na § 1 ods. 1 a 3, § 2 ods. 1 písm. a), b), g) a 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 52, § 53 ods. 1, 4 písm. k) a 5, § 54, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 586/2008 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“), § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), takto:

5. Súd prvej inštancie konanie v časti sumy 453,12 € s prísl. podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil. Ďalej konštatoval, že výška priemernej hodnoty RPMN v čase uzavretia úverovej zmluvy predstavovala 18,01 % zhodne s priemernou hodnotou RPMN uvedenou v úverovej zmluve. Výška dojednejanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu podľa § 53 ods. 6 OZ a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty podľa § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1991 účinného k 01.09.2014. Uplatnenie § 39 OZ nie je namieste, pretože dohodnutá odplata neprevyšuje dvojnásobok váženého priemeru priemerných hodnôt RPMN. Aktívna legitímácia žalobcu je daná. Pôžičku žalovanému neposkytovala banka, ale spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. Úver nebol bankovým produktom a právny vzťah medzi žalovaným a pôvodným veriteľom nepodliehal právnemu režimu zákona o bankách. Išlo o spotrebiteľský úver podliehajúci režimu ZoSÚ vrátane podmienok postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru podľa § 17. Záonné podmienky pre postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru boli splnené. Ak by aj postúpenie pohľadávky podliehalo splneniu obligatórnych podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „ZoB“), tieto boli splnené, pretože pre neplnenie si zmluvných záväzkov bola pohľadávka podľa § 92 ZoB legitímne postúpená na nového veriteľa po výzve banky a omeškaní klienta viac ako 90 dní. Predmetná zmluva obsahuje aj zákonom predpísané podmienky podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Súd prvej inštancie preto žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úrokov z omeškania zo spornej istiny s odkazom na § 517 ods. 2 OZ. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP podľa pomeru úspechu vo veci.

6. Včasným odvolaním proti výroku II a III žalovaný navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť tak, že odvolací súd vo zvyšnej časti žalobu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu 100 % trov konania, pretože napadnuté rozhodnutie je nesprávne. Nesprávne skutkové zistenia spočívajú v tom, že súd nevyhodnotil zmluvu o úvere ako bezúročnú a bez poplatkov, považoval za preukázané, že nejde o hrubé porušenie povinností veriteľa pri skúmaní bonity žalovaného a konštatoval splnenie podmienok platného postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB. Priemerná úroková miera úverov pre spotrebiteľské a ostatné úvery so splatnosťou od 1 do 5 rokov v mesiaci 7/2015 bola vo výške 10,29 %. Keďže úroková sadzba 27,64 % prevyšuje o viac ako 150 % priemerné úrokové miery obdobných úverov obchodných bánk zverejnených NBS v čase uzatvorenia zmluvy, s odkazom na § 3 ods. 1 a § 39 OZ je zmluva o úvere v časti zmluvného úroku neplatná, čo má za následok, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Zmluva podľa žalovaného neobsahuje ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ. Veriteľ posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver bez riadnych údajov o jeho príjmoch a výdavkoch a bez dokladov o nich a najmä bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch), čím hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené v § 7 ods. 1 ZoSÚ, v dôsledku čoho sa úver považuje podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov a veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od žalovaného jeho jednorazové splatenie. Žalovaný namieta aj neplatnosť vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k splneniu podmienky písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB. Keďže pohľadávku postupovala Všeobecná úverová banka, a.s., bolo potrebné splniť podmienky podľa cit. ustanovenia a výzvu mala vypracovať banka. Predžalobnú upomienku a vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti vypracované spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., ktorá bola nebankovým subjektom, za výzvu podľa § 92 ods. 8 ZoB nemožno považovať. Podmienky pre platné postúpenie pohľadávky musia byť splnené v čase postúpenia. Žalobca nepredložil žiadnu výzvu banky podľa § 92 ods. 8 ZoB. Postúpenie pohľadávky je v tak neplatný právny úkon, a preto žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu.

7. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca navrhol rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdiť. V spore bolo preukázané, že žalovaný poskytnutú sumu úveru veriteľovi nezaplatil, preto v súlade so zákonom a princípom spravodlivosti bol zaviazaný súdom na zaplataenie sumy nevráteného úveru.

8. V odvolacej replike žalovaný zotrval na podanom odvolaní, ktorého sa v celom rozsahu pridržiava.

9. Odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie aj z hľadiska väd týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené podmienky § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je opodstatnené.

10. Svojím odvolaním žalovaný súdu prvej inštancie vytyka o. i. záver, že žalobca preukázal, že jeho právny predchodca pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako veriteľ posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (ďalej len „bonita“), teda že konal v súlade s § 7 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom k 16.07.2015 (v čase uzavretia zmluvy). Ako vyplýva z ustanovení § 11 ods. 2 v znení účinnom k 16.07.2015 v spojení s § 92 ods. 8 ZoB a § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom k 23.03.2021 (v čase postúpenia pohľadávky), o ktoré sa aj napadnutý rozsudok správne opiera, otázka zachovania odbornej starostlivosti je rozhodujúca z hľadiska aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ak ju odvodzuje od postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, teda tak, ako to je aj v prejednávanej veci. Táto odvolacia námietka nie je opodstatnená z viacerých dôvodov.

11. Predovšetkým neobstojí názor, že veriteľ (žalobca) nie je povinný preukazovať skúmanie bonity spotrebiteľa, ak táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná, pretože nezodpovedá tomu, ako relevantné ustanovenia smernice vykladá Súdny dvor EÚ. Účinné vykonanie práv priznaných smernicou 2008/48 zabezpečuje vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej je veriteľ v zásade povinný preukázať pred súdom správny výkon týchto predzmluvných povinností. Cieľom takéhoto pravidla je zaistiť ochranu spotrebiteľa, bez neprimeraného poškodenia práva veriteľa na spravodlivý proces. Obozretný veriteľ si musí byť vedomí nevyhnutnosti zbierania a uchovania dôkazov o splnení svojich informačných povinností a povinnosti poskytnúť vysvetlenia. (rozsudok z 18.12.2014, CA Consumer Finance SA, C-449/13, EU:C:2014:2464, bod 28). Súd má povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku (rozsudok z 05.03.2020, OPR-Finance, C-679/18, EU:C:2020:167).

12. Ustanovenie § 7 ods. 1 ZoSÚ výslovne ukladá veriteľovi vziať do úvahy a) dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, b) výšku spotrebiteľského úveru, c) príjem spotrebiteľa a d) prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Treba však uviesť, že konkrétne úkony, ktoré musí veriteľ uskutočniť, aby sa mohlo konštatovať, že vynaložil odbornú starostlivosť pri posudzovaní bonity spotrebiteľa, ZoSÚ nevymedzuje vyčerpávajúcim spôsobom (porov. § 7 ods. 16 ZoSÚ, arg. „najmä“). Pri výklade pojmu „odborná starostlivosť“ je ale podstatná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, s. 66), pretože táto sa do slovenského právneho poriadku prebrala práve prostredníctvom ZoSÚ. V odôvodnení smernice 2008/48 sa o. i. konštatuje: „Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. ... Veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu.“ V tejto súvislosti je relevantný najmä článok 8 ods. 1 smernice 2008/48, ktorý znie: „Členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy.“ Toto ustanovenie Súdny dvor EÚ vysvetlil tak, že „článok 8 ods. 1 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie

dostatočné a že k obyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy, a jednak neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom“ (rozsudok z 18.12.2014, CA Consumer Finance SA, C-449/13, EU:C:2014:2464). Požiadavka eurokonformného výkladu ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ ako nepriameho účinku smernice 2008/48 (pozri napríklad rozhodnutia Súdneho dvora z 13.11.1990, Marleasing SA, C-106/89, EU:C:1990:395, z 27.06.2000, Océano Grupo, spojené veci C-240/98 až 244/98, EU:C:2000:346 a zo 04.07.2006, Konstantinos Adeneler, C-212/04, EU:C:2006:443), potom na základe citovanej judikatúry Súdneho dvora vedie k záveru, že veriteľ vynaloží odbornú starostlivosť pri posudzovaní bonity spotrebiteľa vtedy, ak bonitu vyhodnotí na základe spotrebiteľom predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy.

13. Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že na splnenie povinnosti súdu ex offo preverovať, či veriteľ skúmal bonitu žalovaného, slúži nielen § 150 ods. 2 CSP (pozri v tomto zmysle aj stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trnave z apríla 2020 (Spr. 1/2020), ale aj možnosť vykonať dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ktoré súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí (§ 295 CSP).

14. Žalovaný už vo vyjadrení k žalobe upozornil, že žalobca nevysvetlil, akým spôsobom bola skúmaná bonita dlžníka. V replike žalobca predniesol, že veriteľ skúmal bonitu žalovaného, čo žalobca odôvodňoval tým, že žalovaný „preukázal“ svoj mesačný príjem 1 030 €, ktorý veriteľ preveril výpisom zo Sociálnej poisťovne, a rovnako žalovaný „preukázal“ aj svoje mesačné výdavky v sume cca 360 €. Žalobca k replike v tejto súvislosti žiadne dôkazy nepriložil a neurobil tak ani do vyhlásenia napadnutého rozsudku.

15. Ako už odvolací súd naznačil vyššie, z hľadiska § 11 ods. 2 ZoSÚ v spojení s § 7 ods. 1, § 17 ods. 1 ZoSÚ a § 92 ods. 8 ZoB, boli dôkazy súvisiace so skúmaním bonity žalovaného nevyhnutné nielen na posúdenie odbornej starostlivosti veriteľa, ale aj na preukázanie aktívnej vecnej legitimácie žalobcu ako postupcu. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku prevzal prednesy žalobcu z jeho repliky, ale nevysporiadal sa s potrebou existencie dôkazov, ktoré musia byť pripojené k vyhláseniam spotrebiteľa na to, aby bolo možné konštatovať, že veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou. Súd prvej inštancie sa svojej úlohy vyplývajúcej z judikatúry Súdneho dvora EÚ prakticky nezhostil vôbec, pretože od žalobcu nepožadoval, aby preukázal, že vyhlásenia spotrebiteľa (najmä o výške výdavkov) overoval z dôkazov, ktoré k nim boli pripojené. Pozornosti odvolacieho súdu pritom neušlo, že žalobca nepredložil ani len ním spomínaný výpis zo Sociálnej poisťovne, na základe ktorého tvrdil, že žalovaný preukázal výšku svojho príjmu. Napriek tomu však súd prvej inštancie túto skutkovú otázku posúdil bez akéhokoľvek dokazovania. To je zrejme aj zo zápisnice z pojednávania, z ktorej nevyplýva, že by súd prvej inštancie vykonal vôbec nejaké dokazovanie.

16. Keďže súd prvej inštancie sa pri výklade pojmu „odborná starostlivosť“ nepovažoval za potrebné, aby žalobca preukázal, že veriteľ v rámci skúmania bonity dlžníka posudzoval jednoduché vyhlásenia spotrebiteľa na základe dôkazov, ktoré je nevyhnutné k takýmto vyhláseniam pripojiť, vec nesprávne právne posúdil. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je preto daný.

17. Vzhľadom na to, že skúmanie bonity je súčasťou procesu uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, odvolací súd nepovažoval za hospodárne zaoberať sa s ďalšími námietkami žalovaného, ktoré by boli relevantné až vtedy, ak by sa preukázalo, že veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou.

18. Z postupu súdu prvej inštancie je nepochybné, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal potrebné dokazovanie. Pretože v prejednávanej veci ide o spotrebiteľský spor, návrh na takéto dokazovanie nielenže nebol nevyhnutný, ale súd mal v zmysle záverov judikatúry Súdneho dvora EÚ potrebné dokazovanie vykonať ex offo. Takéto dokazovanie na odvolacom súde by bolo celkom neúčelné, pretože by sa tým plne nahrádzali kompetencie súdu prvej inštancie a odvolací súd by tak zaujal jeho miesto pri riešení otázky, ktorú mohol riešiť hneď po podaní žaloby výzvou podľa § 150 ods. 2 CSP, prípadne dokazovaním podľa § 295 CSP na niektorom z viacerých (neúčelne odročených) pojednávaní, ktoré vo veci nariadil.

19. Na základe vyššie uvedených úvah odvolací rozsudok v napadnutom výroku II vrátane súvisiacich výrokov III a IV o trovách konania zrušil [§ 389 ods. 1 písm. c) CSP] a vec v tomto rozsahu vrátil (§ 391 ods. 1 CSP) súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (výrok).

20. Súd prvej inštancie bude v ďalšom konaní (§ 391 ods. 3 CSP) vo veci samej vychádzať z vyššie vyslovených právnych názorov odvolacieho súdu, § 11 ods. 2 ZoSÚ v spojení s § 7 ods. 1, § 17 ods. 1 ZoSÚ, opätovne posúdi tvrdenia prednesené žalobcom vrátane prípadných ďalších skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP) a v spojení s nespornými skutkovými tvrdeniami, o ktorých nemá dôvodné pochybnosti (§ 185 ods. 2 a § 186 ods. 2 CSP), vykoná – aj z úradnej povinnosti podľa § 295 CSP – dokazovanie potrebné podľa právneho názoru odvolacieho súdu, dôkazy opätovne zhodnotí v ich jednotlivosti, ale aj vo vzájomnej súvislosti (§ 191 CSP), a tak ustáli rozhodný skutkový stav. Zistený skutkový stav následne podrobí novému právnemu posúdeniu v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu a judikatúrou Súdneho dvora EÚ a vo veci znovu rozhodne. Svoje závery potom v novom rozsudku odôvodní spôsobom súladným s § 220 ods. 2 CSP, a bude tiež dbať na to, aby bolo jeho rozhodnutie ako celok presvedčivé. Zároveň rozhodne aj o trovách prvoinštančného aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

21. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu dovolanie nie je prípustné.